

ΕΡΩΜΕΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήταν κι ε. κοουτ. αρμυρομα. Δ. ...
μέσα' στην κλεινή γην τόν Πιχθέν **ΝΩΝ.**

Κκινούρως χρόνος ένδεκα χίλια κι έννακόσα,
έλο γιά τήν Ανόρθωσι θά περονόβ' ή γάδισσα.

Ματού πρώτ'η κι' εικόστ'η,
σχόλη του γένους άγασθ'η.

Χίλια κι' έβδομηντα δύο και συγγένως έκατ',
τάς άναθεωρητάς τής Διπλής, έπικροτώ.

**Λόγος τών δυό Ξοάνων
περί τών Ατσιγγάνων.**

Φ.—Τους είδες, Περικλέτο μου, τους νέους Ατσιγγάνους,
που κατ'αυτάς ενέσκηψαν εις τας ίσοτεράνας;
Μίσα' στ'ης άνορθώσεως μάς ήλθαν τόν άγώνα,
και λέν πως κατεσκήνωσαν εκεί' στ'ην Έλαιώνα.

Π.—Δέν' π'ηγα διόλου νά τους'δω...

Φ.— Λένε πως δίχως λέρα
πρώτ'η φορά Τουρκόφροτοι μάς ήλθαν έδω πέρα.

Π.—Γιά τους Τσιγγάνους θά μιλάς, μωρέ χαντακωμένε;

Φ.—Είναι σημειον τών καιρών και τούτοι καθώς λένε.

Αυτοί δέν είναι πρόστυχοι κι' έχουν μεγάλη πάστρα,
που δέν τήν' βράσκεις' σ'τάς κλεινάς,
κοιμονται μέσα σέ σκηνάς,
κι' ήλθ τήν νύκτα βλέπουνε τόν ουράνον μέ τ' Άστρα.

Κοντολογής δέν φέρονται σάν άλλους άναγώγως...

Π.— Άλήθεια λένε, Φασουλή,
ότι θά γίνη' στ'η Βουλή
και γιά τ'ο τηλεγράφημα του Βασιλέως λόγος;

Φ.—Έχουσε κι' Ατσιγγάνισαις μέ κάτι μαύρα μάτια,
όπου ραγίζουν τ'ης καρδιάς, τ'ης κάνουσε κομμάτια.
Σπουδαίαις Ατσιγγάνισαις κι' άργοντισσαις μεγάλαις,
που δέν πουλουνε κόσκικα και μούλους σάν τ'ης άλλαις.

Είς τήν γην τήν διαμοίναν πολυέθρου ζηλευτού
τόρα πιά κατασκήνουν κι' Ατσιγγάνοι φερτυτοί,

δίχως βρωμερατίς άρκουδαίς
και γυναικες κελιακούδαίς.

Άτσιγγάνικο μουκίτο,
που μυρίζει, Περικλέτο,
σάν ζουμπούλι και σάν βρόλα.

Ρούχα παστρικά φορούν,
κι' άξιοπρεπεις καθ' όλα
στάσιον άφρονι τ'ηρούν.

Π.— Άλήθεια τί τους κάπνισε νάλθουν έδω, ραφούτ'η;
Φ.— Μπορεί γιά τήν Ανόρθωσι ν' άκούσανε και τούτοι,
κι' είπαν νάλθουν κι' από κοντά νά'δουνε τί θά γίνη
'στ'ην νέα Ρωμηοσύνη.

Π.— Μίλα καλά, βρέ Φασουλή...

Φ.— Τούτοτον ύποθετω
πως' σ'τάς κλεινάς μάς έφερε και τούτους, Περικλέτο.

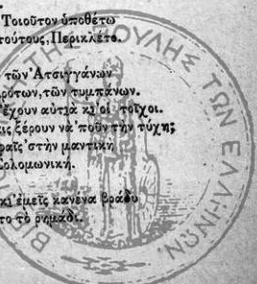
Π.— Μυστηριώδης κάθοδος αυτή τών Ατσιγγάνων
'στ'ην γην τ'ης Άνορθώσεως, τών κρότων, τών τυμπάνων.

Φ.— Μή σκούρης έτσι δυνατά κι' έχουν αυτιά κι' οι' τ'ηγοι.

Π.— Κι' αυταίς ή Τουρκογούρτισσαις έξερουν νά πουτ'η τ'υχ'η;

Φ.— Είναι πρωτομαστύρισσαις σφαίς' στ'ην μονατική
και παίζουνε σ'τά δάκτυλα τήν Σολομωνική.

Π.— Πάμε λοιπόν, βρέ Φασουλή, κι' έμεις κανένα βράδυ
νά μάς είπουνε τί θά γενή σέ τούτο τό ρωμάδι.

Φ.—'Εγώ θαρρῶ καλλίτερα νὰ πάμε, χασομένη, κατὰ τὸ μεσημέρι.

Π.—Καλλίτερα μεσάνυκτα νὰ πάμε, βρε κανάγκα, ὅπου μοῦ λέν πῶς γίνονται καλλίτερα τὰ μάγχα.

'Ἐπιτυχάνουν πρὸ πολλῶς τῆς ρυττας τὸ σκοτάδι...

Φ.—'Αφού τὸ θέλεις συμφωνῶ νὰ πάμ' ἐκεῖ τὸ βράδυ.

'Ατσιγάνων πολιτεία
κατὰ πάντα ζηλευτή...
τάρχαυτάτα μαντεία
τὰνεπλήρωσαν αὐτοί.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
πλῆθος Ἀτσιγγανικόν
φέρει καὶ τὸ Δωδωνάτον,
φέρει καὶ τὸ Δελφικόν.

Ποῦ Ἀελοφοὶ καὶ ποῦ Δωδώνη;
τοῦτοι τώρα μάντιες μόνοι,
κι' ἡ καλάς τῶν Ἀτσιγγάνων,
ποῦναι γὰρ μαντεῖαι μάντιαι.

Καθεὶς' στοὺς τώρα χρόνους
πάει σ' ἐκείνους μόνους
καὶ δίνει τὰ ψιλά του.

Καὶ δὲν ζητεῖ κανένας
Πυθίας ἐμπνευσμένας
τρίποδος χρυσολάτου.

'Ἡ δάφν' ἢ μαντική
τώρα δὲν εἶν' ἐκεῖ,
κι' ὕδωρ δὲν τρέχει λάλον.

Τώρα δὲν ἀπαντῶ
μῆτε καμμιὰ Μαντῶ
ἐμπνεύσεων μεγάλων.

Μῆτε λαλοῦν, γεγέ,
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
λαλέουσαι πηγαὶ
καὶ μέλλον καὶ παρόν.

Κανένα πλέον τρίποδα Πυθίας μὴ ζητῆς
καὶ μόνο τὰ τετράποδα νὰ τρέχῃς νὰ ρωτῆς.
Σ' ἐκεῖνα τώρα πρόσφερε παντοσπάς θυσίας
μεγάλας καὶ πλουσίας.

Μὲ τὴν δίνην τῶν αἰῶνων
ποτὸς μάντις μένει πλέον
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἡρακλείων;
ὁ Τουρκόγυφτος καὶ μόνον.

Λοιπὸν σπεύσωμεν κι' ἐμεῖς παρευθὺς ἀπὸ τοὺς πρώτους
πρὸς αὐτοὺς τοὺς Τειρεσίας,
κι' ἄς προσφέρωμεν θυσίας
εἰς τὰ πνεύματα τοῦ σκοτούς.

Π.—Πάμε, Φασουλῆ, κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς χαιρετήσωμε
καὶ νὰ τοὺς ρωτήσωμε
τί μαντεῖον πῶς θὰ γίνῃ
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμῖνι.

Φ.—'Ἐλα πάμε' στὰς σκηνὰς τῶν ἐρωτήσεων νὰ προβάλῃς
μουσικοπαθεῖς κορμί,
κι' εἶναι λένε πρὸς τοὺς ἄλλους
καὶ φιλέλληνας θερμοί.

Καὶ γι' αὐτοὺς μὰ φήμῃ λέγει
πῶς καὶ φιλέλλητισμός
κι' ἄκρος ἐνθουσιασμός
γὰρ Ρωμηούς τοὺς διασπλέγει.

'Ὀχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
σὺ κοιτῆς κλεινῶν λειψάνων
κι' ἀκαμνήθσεων λιθίνων.

Κατὰ πρώτων βλέπεις τώρα
κι' ἕνα πλῆθος Ἀτσιγγάνων
μὲ τὴν φλόγα Φιλελλήνων.

Περικλέτος, Φασουλῆς, κι' Ἀτσιγγάνοι προσφειλῆς.

(Ἰστάς σκηνὰς τῶν Ἀτσιγγάνων πῆν ὁ θεὸς τῶν ὀλοισα
μέσα' στῆς νυκτὸς τὸ σκοτούς,
ὅταν ἐξαφνα προβάλλῃ σοβαρὸς μὲ' ποικακίαια
ὁ Τουρκόγυφτος ὁ πρώτος).

Φ.—Εἰς τὸ ρεθμα τῆς Στυγὸς σ' ἐξορκίζω, πνεῦμα σκοτούς,
νὰ μαντεύσῃς καὶ νὰ πῆς
'στοὺς καιροὺς τῆς προκοπῆς
τί θὰ γίνῃ' στοὺς Ρωμηούς, ῥήτορας ἀχαιλινώτους.

Σὺ, Τουρκόγυφτε μεγάλη,
μὰ φρικτὴ φανέρα βγάλε,
κι' ἔλα λέγε προφητείας,
μαῦρον πνεῦμα τῆς σκοτίας.

Μεσάνυκτα σημαίνου... ὄρα τῶν φαντασμάτων...
γύρω τὸ πᾶν σιγῆ,
κι' ὅμως ζωὴ σφριγῆ,
'στὴν πόλιν τῶν θαυμάτων.

Κόσμος' στὴν Κοσοπούλη, κόσμος καὶ' στὴν Κυβέλην,
καὶ συρροὴ μεγάλῃ...
πνεῦμα σκοτίας λάλει,
κι' Ἀτσιγγανὸν φιλέλλην.

Τὴν σκοτίαν ὕμνωθῶ...
κῦτταζε σκίας ἐδῶ,
κῦτταζε σκίας ἐκεῖ.

Κάλεσε τὴν κουκουβάγια
κι' ἄρχισε νὰ κἀνῃ μάγχα
μὲ τὴν Σολομωνική.

Τουρκόγυφτος προφήτης, ποῦ τὸν ἀκούς καὶ φρίττει.

Τουρκ.—Τὰστρα λένε πῶς θὰ ὀπτε θεσκαυροὺς καὶ τῶν γῆ
κι' ἐντυχίας' στὸν καιρὸ σας...
μὲ τοὺς ἀνδρας σας τοὺς νέους καὶ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
δέακατε τὸν γάδαρό σας.